

เทศน์เช้า วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ อาหารกาย อาหารใจ พระบวชมาก็ต้องใช้ปัจจัยเครื่องอาศัย บริหาร ๘
นี้ปัจจัย ๔ บาตรเป็นอาหาร จีวรเป็นเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรคเป็นน้ำดองมูลรเนา แล้วที่อาศัยก็
กลด ปัจจัย ๔ ปัจจัยเครื่องอาศัย อาหารกาย แต่ธรรมะเป็นอาหารใจ คนจะมั่งมีศรีสุข ทุกข์จน
เช็ญใจขนาดไหน ถ้ามันทุกข์ก็คือทุกข์ ถ้ามันสุขก็คือสุข แต่ความเข้าใจผิดของเราละ ความ
เข้าใจผิดของเรา เราคิดว่าถ้าเราทำสิ่งใดสมควรปรารถนานั้นจะเป็นความสุข

ค้นหาความทะยานอยากเป็นสมุทัย ในอริยสัจ หัวใจของศาสนานะ อริยสัจ ๔ ทุกข์
สมุทัย นิโรธ มรรค.. “ทุกข์” คือสัจจะความจริง.. “สมุทัย” คือค้นหาความทะยานอยาก เป็น
สมุทัย ความที่เป็นสมุทัยนี่ละได้ สิ่งนี้แก้ไขได้ แต่ตัวทุกข์เป็นตัวความจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ เป็นศาสดานะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย
หมอชีวคเป็นหมอประจำพระองค์นะ พระอรหันต์ก็มีเจ็บไข้ได้ป่วย ความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็น
ความทุกข์ใหม่ เป็นความทุกข์ ทุกข์อันนี้มันมีตามประจำธาตุขันธ์ไข้ใหม่ ความเป็นประจำธาตุ
ขันธ์มันมีอยู่ของมัน โดยธรรมชาติ แต่ถ้าไม่มีค้นหา ไม่มีความทะยานอยาก ไม่มีความทุกข์กังวล
กับมัน มันก็เป็นสัจจะความจริงอันหนึ่งนะ มันก็เป็นสัจจะความจริงอันหนึ่งไข้ใหม่

แต่มันทุกข์เพราะเราไม่พอใจ เราไม่อยากเป็น ไม่ยอมเป็น ไม่ยอมรับ ถ้ามันยอมรับความ
จริงเห็นใหม่ ตัวนี้ตัวสมุทัย ค้นหาความทะยานอยาก “ค้นหา-วิภวค้นหา” คือต้องการแสวงหา
กับผลักไส เวลาเกิดขึ้นมาไม่พอใจจะผลักไส “ค้นหา-วิภวค้นหา” สิ่งที่ไม่พอใจจะผลักไสมัน
มันผลักไสไปได้ใหม่ มันก็อยู่ของมันเป็นธรรมดา

คูลี คูข่าวสาร โลมาทั้งฝูงเลย ขึ้นมาเกยตื้น คนต้องมีความสงสารมัน พยายามจะเอาลงไป
ในน้ำ ถ้ามันอยู่ในน้ำของมัน มันก็มีความสุขของมัน ถ้ามันมาเกยตื้น เกยตื้นคืออะไร คือ
ร่างกายของมันตัวมันใหญ่มาก ถ้ามันอยู่ในน้ำ เราไม่เห็นมันเลย มันก็เป็นธรรมชาติของมันที่มัน
อยู่ในน้ำของมัน มันมีความสุขของมัน เวลามันเกยตื้นขึ้นมา ตัวมันใหญ่โตมหาศาลเลย แต่มัน
ช่วยตัวเองไม่ได้ มนุษย์มีความเมตตา มีความสงสารมัน พยายามจะเอามันลงไปใต้น้ำอย่างเดิม
ให้มันอยู่ตามสัจจะความจริงของมัน

วัตถุใด วัตถุ ปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้ามันเป็นสัจจะความจริง มันก็เป็นเครื่องอาศัยของเรา
เป็นประโยชน์กับเรา แต่ถ้าวัตถุ เราไปติดมัน เราไปยึดมันมัน วัตถุก็คือวัตถุ วัตถุเป็นเครื่องอาศัย
นะ มันก็เป็นเครื่องอาศัย มันมีความจำเป็นไหม? มีความจำเป็น

นี่ไง ธรรมะเป็นธรรมชาติ.. ธรรมะเป็นธรรมชาติ.. ธรรมชาติมันคนเกิดมา อาหารอัน
ละเอียดคือออกซิเจนนะ หายใจเข้าและหายใจออกมันสำคัญกว่าอาหารอีก แล้วเวลามันเป็นแก๊ส
พิษขึ้นมา หายใจเข้าไปก็ตายเลย อาหารก็เหมือนกัน สิ่งที่มีมันเป็นพิษ สิ่งที่มีมันเกินความจำเป็น
มันเข้าไปสะสมในร่างกายของเรา ถ้าเราไม่รู้จักใช้ ไม่รู้จักประโยชน์ของมัน สิ่งที่เป็นวัตถุเป็น
ประโยชน์ไหม? เป็นประโยชน์

แต่คนใช้มันนะ คูลี ในวงการแพทย์นะ เราเคยคุยกับเขา ยาทั้งหมดนะ ให้เหลือตัวเดียว
ในโลกนี้จะเอาอะไร เขาบอก เอามอร์ฟิน มอร์ฟินมันควบคุมทุกอย่างเลย แต่มอร์ฟินพูดถึงเอา
มาในโลกปัจจุบัน คูลี มันเป็นยาเสพติด ทำให้คนเสียหมดเลย แต่ในวงการแพทย์เขารู้จักใช้ของ
เขา ในโลกนี้นะ บอกว่าในโลกนี้ให้เหลือยาตัวเดียวที่ให้เลือก เขาเอาอะไร เขาเอามอร์ฟินนะ
เพราะมอร์ฟินมันควบคุมได้หมด นี่มันเป็นโทษมากนะ ยาเสพติดนี้ แต่วงการแพทย์เขาเอามาใช้
เป็นประโยชน์รักษาคนไข้ได้ ถ้าเรารู้จักใช้มัน มันเกิดตรงไหนล่ะ มันเกิดจากเราศึกษา เราต้อง
เข้าใจความจริง

เกิดมานะ คนเราเกิดมา เกิดมาด้วยบุญกุศล ไม่มีบุญกุศลเกิดมา อริยทรัพย์ ความเป็น
มนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ เพราะว่าการเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก การเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก ใน
พระไตรปิฎกเปรียบเทียบไว้นะ เหมือนกับเต่าตาบอดอยู่กลางทะเล แล้วมันโผล่ขึ้นมาจากน้ำ ถ้า

มันโผล่ขึ้นมาในบ่วงที่มีบ่วงอยู่กลางทะเล ถ้ามันโผล่มาเข้าบ่วงนั้น มันได้เกิดเป็นมนุษย์ ถ้าโผล่ขึ้นมาไม่ได้เข้าบ่วงนั้นมันไปเกิดที่ไหน

จิตมหาศาลอยากเกิดอีกๆ แต่เราก็บอกเลย เมื่อก่อน ๑๖ ล้านคน ๘ ล้านคน เดียวนี้ ๖๐ ล้านคน อีกหน่อยคนจะสิ้นโลก แล้วบอกจิตหนึ่ง จิตหนึ่งมันมาจากไหน อุปโลก คุณคติ คุณสิ่งมีชีวิตมหาศาลเลย นี่ไง ในปรมาณูหนึ่ง จิตมีอยู่ ๘ ดวง ในปรมาณูหนึ่งนะ จิตมหาศาลเลย จิตที่มันจะเกิดอีกมหาศาลนัก แล้วไม่มีโอกาสที่จะได้เกิด ไม่มีโอกาส มันก็เป็นสัมภเวสีเร่ร่อนไป.. เร่ร่อนไป

แล้วเราได้เกิด ได้เกิดมีบุญตรงไหน ได้เกิดมามีบุญ ก็มีร่างกาย มีจิตใจเรา

เทวดาเขาอวยพรกันนะ เวลาเทวดาเขาจะหมดอายุขัย เขาอวยพรกัน เวลาหมดอายุขัยจะ ไปเกิดไปอุบัติ ขอให้ไปเกิดเป็นมนุษย์เกิด แล้วให้พบพระพุทธศาสนา เพื่อได้ทำบุญกุศลขึ้นมา ได้เกิดเป็นเทวดาอีกไง การเป็นเทวดา ทำคุณงามความดี มีสิ่งตอบสนองที่ดี นี่สุดโต ทำความชั่ว ไปเกิดในสิ่งที่ทรกอเวจี เป็นสิ่งที่ชั่ว “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เป็นธรรมชาติของมัน

แต่เทวดาเขาไม่รู้จักรัศมีนะ เขาเลยอวยพรกันให้ไปเกิดเป็นมนุษย์เกิด แล้วพบพระพุทธศาสนา ให้ทำคุณงามความดี เพราะทำคุณงามความดีจะได้ไปเกิดเป็นเทวดาอีกไง วุฒิภาวะของเทวดามีเท่านั้น แล้วก็เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ

สิ่งที่เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ พระพุทธเจ้าบอกว่า วัฏฏะมันให้ความทุกข์ทั้งนั้นนะ เทวดา วิญญูณาหาร เป็นทิพย์ๆ ที่ว่าเป็นทิพย์ๆ มันมีความสุข ความสุขมันสุขจริงไหมละ สุขจริงทำไมมันมีกิเลสไหมละ ทำไมเทวดารบกันนะ เทวดาเวลาเขาจะหมดอายุขัย ทำไมเขาอาลัย อารมณ์กันนะ ทำไมเขาต้องปลอบประโลมกันนะ นี่ไง ความสุขจริงไหม มันมีความสุข สุขในวัฏฏะไง สุขที่ว่ามันมีสุขกับทุกข์ไง แต่มันเป็นความสุขจริงไหมละ

ถ้าเป็นความสุขจริงนะ ในพระพุทธศาสนา อริยสัจ อริยสัจมันอยู่ที่ไหน เราเกิดเป็นมนุษย์ ร่างกายบีบคั้นตลอดเวลา เทวดาเขาทิพย์ตลอดเวลา เขามีความสุขของเขา สุขของเขาคือ เขาไม่ต้องแสวงหา เขาไร้ผลใจ เป็นวิบาก เป็นผลที่เขาทำคุณงามความดีแล้ว แล้ววิญญูณาหาร มันอึดตลอดเวลา ถ้านึกถึง เรานึกอึดอยู่ตลอดเวลาเลย เราใช้สอยด้วยคุณธรรมของเราเลย นี่มัน

ไม่ต้องแสวงหา แต่มนุษย์...ต้อง คุณิ ข้าวปลาอาหาร ไม่ทำนามีข้าวใหม่ เราไม่ออกหาอาหาร อาหารจะมีมาถึงเราใหม่ เพราะอะไร เพราะมันมีร่างกายบีบคั้นไขใหม่ ร่างกายนี้มันบีบคั้น ร่างกายมันต้องการอาหารของมันตลอดเวลา นี่เป็นธรรมชาติอันหนึ่งนะ สัจจะความจริงอันหนึ่ง

แต่เวลาคนแสวงหา พอเราทุกข์เรายาก เราก็ต้องสะสมเพื่อความมั่นคงๆ ทุกคนคิดถึง ความมั่นคง ความมั่นคงในโลกนี้มันคงที่ไหน มันเป็นอนิจจังทั้งหมด มันเป็นสิ่งที่แปรสภาพ ทั้งหมด ไม่มีอะไรสิ่งใดคงที่เลย แล้วสิ่งใดที่มันคง เราจะทำขนาดไหนว่ามันคงๆ มันก็ต้องใช้ สอยไป ทรัพยากรต้องหมดไปเป็นธรรมดา โลกนี้ต้องแปรไปเป็นธรรมดา โลกนี้เป็นอินไตย มันจะอยู่ของมันอย่างนี้ แต่มันต้องแปรสภาพของมัน เพราะอะไร เพราะว่าทรัพยากรเราใช้ของมัน มันต้องปรับตัวมันตลอดไป แต่กาลเวลาจะปรับตัวของมันไป นี่โลกเป็นอินไตย อินไตย คือมันจะมีของมันอยู่อย่างนี้ แล้วมันก็เป็นอนิจจังด้วย มันแปรสภาพตลอดเวลา โลกนี้เคลื่อนที่ ตลอดเวลา แผ่นดินจะเคลื่อนที่ตลอดเวลา เราจะรู้ตัวไหม เราไม่รู้ตัว แต่มันเป็นไปของ ธรรมชาติของมันไขใหม่

ชีวิตเราก็เป็นเรื่องธรรมดา สิ่งที่มีธรรมชาติ เราได้อะไร นี่ธรรมชาติ

แต่ธรรมะเหนือธรรมชาติ ธรรมะเหนือธรรมชาติเพราะอะไร เพราะว่าจิตมันสงบเข้ามา มันเป็นโลกุตตรธรรม สิ่งที่เกิดๆ กันนี้ ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ...การเกิดการตายก็เป็นธรรมชาติ ทุกข์ก็เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง เพราะความทุกข์มันเป็นสัจจะความจริงอันหนึ่งไขใหม่ เป็นธรรมชาติใหม่ เป็นธรรมดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณิ หมอชีวิตที่เป็น ผู้รักษา มันก็มีเป็นธรรมชาติธรรมดา

แต่ธรรมะเหนือธรรมชาติ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา วางไว้ตามความเป็นจริง วางสังขธรรม วางสรรพสิ่งไว้ตามความเป็นจริง แล้วจิตใจเหมือนกับน้ำ บนใบบัว มันไม่ติดเรื่องนั้นๆ เพราะสิ่งนี้ สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ มันต้องรับรู้ไป สอุปาทิเสสนิพพานคือธาตุขันธ์ ขันธ์คือความคิด ธาตุคือร่างกาย ธาตุคือวัตถุ มัน เป็นภาวะ ภาวะหะเว ปัญจักขันธ์ นี่สอุปาทิเสสนิพพาน เศษทิ้ง.. เศษทิ้ง.. เศษทิ้ง.. เศษทิ้งเพราะอะไร เศษทิ้งเพราะจิตมันบรรลुธรรม มันตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วมันเหนือธรรมชาติแล้ว มันเป็น สัจธรรม มันเป็นธรรมชาติอันหนึ่งที่ออกไปจากวัฏฏะ มันออกไปจากวัฏฏะตั้งแต่ตรัสรู้ธรรมอัน

นั่น แต่ในเมื่อยังมีร่างกายอยู่ใช่ไหม ยังมีจิตใจอยู่ใช่ไหม นี่ไง สอุปาทิเสสนิพพานที่มีชีวิตอยู่
ชีวิตนี้เป็นประโยชน์กับโลกใจ

คุณครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย “การอยู่และการตายมีค่าเท่ากัน” เกิดและตายโกหก มัน
โกหกเพราะอะไร มันแปรสภาพเฉยๆ มันไม่มีอะไรคงที่เลย การเกิดและการตายมันมีอะไร จิต
ยังอยู่ จิตนั้นยังอยู่ จิตแปรสภาพไปจากมนุษย์เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม จากพรหมไปเกิด
เป็นมนุษย์ เป็นวิญญู เกิดในนรกอเวจี มันมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป จิตมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป มี
แต่คุณงามความดีในตัวจิตและตัวแรงขับ ตัวที่มันเป็นวิบาก มันมีพลังอยู่ในจิตนั้น แต่เวลาชำระ
ให้มันสะอาดไปแล้วมันมีอะไรเหลือ มันไม่มีแรงขับแล้ว มันอะไรต่อไป นี่ไง สิ่งที่เป็นความ
จริง นี่สิ่งนี้มันเป็นสัจธรรม แล้วสิ่งที่เหลืออยู่ สอุปาทิเสสนิพพาน สิ่งที่เหลือ สัจจะ ชีวิตที่
เหลืออยู่ ธาตุชั้นที่ที่เหลืออยู่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔๕ ปี เผยแผ่ธรรมขึ้นมา เผยแผ่ธรรมด้วยสิ่งที่บริสุทธิ์
นะ เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเนะ มันลึกลับซับซ้อน ทอดอาลัยนะ จะไม่สอน จนพรหมมานิมิตนะ
เพราะอะไร เพราะมันเหนือโลก พุดไปเขาก็หาว่าบ้าแน่ๆ ทั้งๆ ที่สร้างสมบุญญานิพพานมาเป็น
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธวิสัยต้องเตรียมพร้อมมา เหมือนเราเตรียมพร้อมมาเพื่อจะ
ทำงานชิ้นนี้เลย แต่พอมาถึงจะทำงานเข้า ทำไมมันลึกลับเกินกว่าที่จะทำได้นะ แต่ทำไมสร้างสม
บุญญานิพพาน นี่ไง คุณเขาวนปัญญา สิ่งที่เขาว่าปัญญา สิ่งที่คุณคิดของคนมันเป็นพันธุกรรม
ทางจิตที่ได้สร้างสมมา พระโพธิสัตว์สร้างสมมา ผู้ที่สาวก-สาวกาก็ต้องสร้างสมมา มันถึงได้
สะกิดใจ ได้เฉลียวใจ ได้มีปฏิภาณ ได้มีความสนใจ ความคิดที่แปลกกว่ามนุษย์ มนุษย์นี้จะเอา
แต่สมบัติ เอาแต่สิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยสายตา แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริงมันเป็นนามธรรม มันเป็น
ธรรมะ เรื่องของหัวใจ มันมีสิ่งนี้พร้อม

เวลาพรหมมานิมิต ถึงเวลาสั่งสอนไป ออกสั่งสอน ไปสอนปัญจวัคคีย์ ไปสอนยสะ
เวลาได้มา ๖๑ องค์ พระอรหันต์ ๖๑ องค์ “ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายเป็นผู้ที่ไม่คิดที่บ่วงที่เป็น
ทิพย์และบ่วงที่เป็นโลก”

บ่วงที่เป็นโลก คือลาภสักการะ คือโลกธรรม ๘

บ่วงที่เป็นทิพย์ ในวิญญู

“เธอเป็นผู้ที่พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน โลกนี้เรารื้ออนันต์ โลกนี้เขาต้องการธรรมะ อย่าไปซ้อนทางกัน”

ซ้อนทางกันมันเสียทรัพย์ยากไร.. มี ๖๑ องค์ แล้วเผยแพร่ธรรมมาให้เราได้ศึกษาเล่าเรียน เผยแผ่ธรรมมา พอจดจารึกมามันก็เป็นวัตถุละ วัตถุพอศึกษาไปก็เป็นวัตถุขึ้นมา มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นๆ...มันเป็นอย่างนั้นไม่ได้หรอก

คูลี คูอย่างความรู้สึกของเรา ความรู้ของเรา เราจะเขียนออกมาให้เป็นตัวอักษรทั้งหมดได้ไหม? มันเป็นไปได้ไม่ได้ แล้วพอเป็นกิริยาของธรรม คือกิริยา คือสิ่งที่ออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้ไหม พระไตรปิฎก พระไตรปิฎกออกมาจากไหน มันเป็นกิริยา มันเป็นวิธีการ เป้าหมายคือหัวใจอันที่ปล่อยวางอันนั้น ใจที่ปล่อยวางอันนั้นมันจะปล่อยวางได้อย่างไร ถ้ามันไม่มีโลกุตตรธรรม มันไม่มีปัญญาที่เหนือโลก...ปัญญาที่เหนือโลก!

ปัญญาที่ใช้อยู่นี้เป็นปัญญาของโลก เป็น โลภียปัญญา ปัญญาเกิดจากเรา เกิดจากภพ เกิดจากทัญญูมานะ เกิดจากกิเลส ปัญญาจะมีมากมายขนาดไหน ตัวตนของเราเป็นผู้ควบคุมไว้หมด มันเกิดจากตัวตนของเรา มันเกิดจากฐานความคิดของเรา แล้วมันจะสะอาดบริสุทธิ์ไปได้อย่างไร มันเป็นโลภียปัญญา กิริยาเกิดจากโลกทัศน์ เกิดจากภพ เกิดจากที่เกิด ฉะนั้นมันถึงต้องใช้ปัญญาอย่างนี้ไล่ต้อนเข้ามา โลภียปัญญามันจะไล่ต้อนเข้ามาเป็นสมณะ

สิ่งที่กระบวนการการปฏิบัติทั้งหมดทุกวิธีการ ทุกสาขา ผลของมันคือสมณะทั้งหมด

ใครจะว่าวิปัสสนาสายตรง ตรงอย่างไรก็แล้วแต่ มันตรงต่อกิเลสไป กิเลสมันหลอกไป หลอกกว่านี้เป็นวิปัสสนาสายตรง มันหลอกกว่าเป็นวิปัสสนา แต่ผลของมันคือสมณะ เพราะผลของมันคือการปล่อยวาง แต่เพราะความเข้าใจผิด เพราะความมั่งง่าย เพราะความอยากได้ เพราะความคิดของกิเลสตันหาความทะยานอยากที่มันปิดตาอยู่ มันบอกนี้เป็นวิปัสสนาสายตรง ผลของมันคือสมณะทั้งหมด เพราะอะไร เพราะคือมันปล่อยวาง แต่ปล่อยวางด้วยความเข้าใจผิด เลยเป็นมิจฉาทัญญู มิจฉาทัญญูว่าสิ่งนี้คือผลของธรรม

ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ.. พระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตกก็เป็นธรรมชาติ ไฟฟ้าที่มันเกิด มันเปิด มันปิด มันดับด้วยแสง มันก็เป็นธรรมชาติ เพราะมันเกิดดับของมันเอง แล้วพอจิตขึ้นมา

มันเกิดดับของมันเอง มีประโยชน์อะไร ก็อยู่ได้ผลของวิญญูะใช้ใหม่ ได้ผลของการกระทำนั้นใช้ใหม่

แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามา มีสติสัมปชัญญะเข้ามา นี่คือสมณะ นี่คือการปล่อยวาง นี่คือสมาธิ

มันคือสมณะทั้งหมด สมถกรรมฐาน ถ้าไม่มีฐานที่ทำงาน ไม่มีฐานที่เกิดที่ตาย ปฏิสนธิจิต วิญญูณที่รับรู้ วิญญูณในขั้นนั้นมันหยาบๆ นะ ปฏิสนธิจิต ตัวสักแต่ว่ารู้ นั่นนะ ตัวนั้นนะ คือตัวอวิชา ตัวนั้นคือตัวพาเกิดพาทาย ตัวนั้นคือตัวจิต ถ้าตัวจิต ตัวฐาน แล้วเราเข้าไปไม่ถึงมัน เราจะไปแก้ข้อมูลได้อย่างไร คอมพิวเตอร์ ถ้าไม่รู้โปรแกรมมันมาแก้ไขข้อมูลนั้น ข้อมูลนั้น มันจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ข้อมูลนั้นนะ โปรแกรมอันนั้นมันอยู่ในคอมพิวเตอร์นั้น มันต้องเปลี่ยนแปลงเข้าไป ตัวคอมพิวเตอร์มันไร้สาระ ไอ้ตัวจอภาพนี่มันออกจากคอมพิวเตอร์นั้น ออกจากโปรแกรมอันนั้นนะ แล้วจิตที่คิดออกมานะ นี่โลกียปัญญาทั้งหมด

ถ้าจะเป็นโลกุตตรปัญญา มันต้องมีความสงบเข้ามา มันต้องถึงตัวฐาน.. สมถกรรมฐาน

ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐานเกิดไม่ได้

ถ้าเกิดวิปัสสนาของเรา ปัญญาสายตรง ตรงของกิเลส กิเลสพาทเกิด ภาพพาทเกิด มันเป็นโลกียปัญญา นี่ถึงจะตริกในธรรมะของพระพุทธเจ้าก็จริงอยู่ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไม่ใช่ของจิตดวงนั้น เพราะจิตดวงนั้นมันเป็นมิจชาติวิญญู จิตดวงนั้นมีความเข้าใจผิด จิตดวงนั้นมีอวิชา จิตดวงนั้นมีตัวตน จิตดวงนั้นมีทิฏฐิมานะของตนว่าเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วพยายามจะเทียบให้เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.. วัตถุใจ

มันก็เหมือนโลมาทั้งฝูงที่ขึ้นมาเกยตื้นนั้นนะ เขาต้องมีความสงสารนะ เอามันลงทะเลไป เอามันลงน้ำไป มันอยู่กับน้ำของมัน

น้ำใจ น้ำคือน้ำใจ น้ำคือสัจจะความจริง ใจที่เป็นนามธรรมมันต้องเป็นนามธรรม เป็นโลกุตตรปัญญา เป็นภาวนามยปัญญาที่เกิดจากใจ แล้วเข้าไปทำลายมัน ไม่ใช่ปัญญาจากสัญญา ปัญญาจากข้อมูลอย่างนั้นมันเป็นวัตถุเกินไป มันเข้ากันไม่ได้หรอก

สิ่งที่ขึ้นไปกับสัจจะความจริงนะ เราต้องมีสติ มีความขี้คิด มีการเปรียบเทียบ เพื่อผลประโยชน์ของเรา เพื่อการเกิด เกิดเป็นมนุษย์นี่มีคุณค่ามาก มีคุณค่ามากนะ เพราะถ้าเราตายไปนะ เราทำดีมาก เราไปเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นพรหม เราก็จะไปเสวยสุข ลืมตัว จะไม่ได้คิดถึงกรรมะหรือ เพราะพอมีความสุขมากมันก็ลืมตัว แล้วก็หมดอายุขัย หมดอายุขัยก็มาเกิดใหม่ เกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่ เพราะจิตมันต้องหมุนเวียนไป แล้วถ้าเกิดมา เกิดในขณะที่ภักที่ที่ไม่มีศาสนานะ คูนุชย์หินติ คูนุชย์หินสมย์น้ำแข็งสิ มีอะไรนั่นนะ นี่ไปเกิดอย่างนั้นก็เหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง คุณสัตว์มันเกิดสิ ชีวิตมันก็เกิดมาหนหนึ่ง มนุษย์เราเกิดมาแล้ว มีสิ่งที่ให้พาออก แล้วเราไม่สนใจ เราปล่อยให้กาลเวลามันล่วงเลยไป กาลเวลาล่วงเลยไปนะ

ถ้ากาลเวลาล่วงเลยไป หลักของเรา ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นจริงหมดไปนะ มันจะเป็นแต่ความพรั้าเพื่อกรรมะกัน กรรมะพรั้าเพื่อ เพื่อเจ้อ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ในใจ ออกมาด้วยความเพื่อเจ้อ ถ้าเป็นความจริงนะ มันออกมาจากหัวใจ ออกมาจากหลักใจอันนั้น ถ้าเราออกมาจากหลักใจอันนั้น ออกมาจากความจริง แล้วออกมาจากความจริง เราฟังกันแล้วมันก็ขัดหู ทำไมท่านพูดรุนแรง ทำไมท่านพูดเสียดแทงหัวใจ...ก็กิเลสมันอยู่ที่นั่น ไม่เสียดแทงมัน มันจะไปเสียดแทงใคร กรรมะนี้แก้กิเลส แล้วมันจะแก้กิเลส แล้วเราไปปกป้องกิเลส เราบอกกรรมะนี้มันรุนแรงเกินไป ทำให้เราจะเสียโอกาสไปนะ

นี่คือผลบุญของเราที่ได้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาอย่างเทวดาเขาอวยพรกัน แต่เรามากกว่านั้น มากกว่านั้นเพราะเราไม่ใช่ทำบุญเพื่อไปเกิดเป็นเทวดา เราจะต้องประพฤติปฏิบัติของเรา เพื่อสังกรรม เพื่อกรรมะที่เกิดขึ้นมาเป็นเรา เกิดในหัวใจของเรา จนมันเป็นกรรมะเหนือธรรมชาติ เหนือการเกิดและการตาย กรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหนือธรรมชาติ

แต่กรรมะที่เป็นธรรมชาติๆ นั้น นี่คือข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ข้อเท็จจริงมันก็แปรสภาพตลอดไป ถ้ากรรมะเป็นธรรมชาติ ใจเราจะเกิดจะตายในธรรมชาตินี้ต่อไป ถ้ากรรมะเหนือธรรมชาติ ใจเราเป็นสังกรรมที่เหนือสังกรรม แล้วเราจะไม่เกิดไม่ตายอีกเลย เอวัง